

му поднесе едно столче и го поздрави съ обикновенното „хошь гелдинъ аа“ — „хошь болдукъ кафеджи;“ та заръча по турски едно кафе: „япсана бана биръ кафе, чабуджакъ ам! — Кафеджията „шимди хазър Ефендимъ.“ Той бѣше анадолия, защото по говорътъ го познахъ, при това едъръ и високъ на възраст. Кафеджията му направи едно кафе, поднесе му го и поздрави го по обичайтъ на кафето, който почна да го пие. Като го пиеше, той попита по турски: телеграфчията да ли е тукъ? — Слугата му отговори, че е тукъ. — Моллата каза: азъ като вървахъ по нѣтътъ, видѣхъ, че телеграфътъ ви е скѣсанъ на нѣколко мѣста, защо сж не погриже да го направи? Послѣ телеграфчията слѣзе долу при насъ, и като чу отъ слугата си за дохожданието му, който му расправи по гръцки на-двѣ на-три, и слугата расправи на моллата по турски това: че тука той отъ нѣколко деня е самъ, оставепъ отъ компанията и отъ турското правителство, най-послѣ и отъ всичкитѣ си роднини и приятели, дѣто никой не се погрижватъ за него да го напаятъ и избавятъ, щото той не е днесъ въ сила да го направи, като не знае дѣ е скѣсанъ, а при това и като не се намиратъ амилета (надничари) да работятъ по нѣтътъ, той не може нищо за сега да направи. Турчинътъ молла на тоя отговоръ си примълча, а пакъ сетиъ Диню П. С. Кесима захвана по турски да го распита, отдѣ иде и на кждѣ отива, що има въ Нова-Загора, има ли и тамъ много турска войска или нѣма и до колко може да има? Турчинътъ молла му отговори: че дѣйствиелно много войска има, дѣто възлизатъ най-малко отъ 20 — 30 хиляди души, какво сѣка той, да не мисли, че девлетъ османъ е безъ войска! Пиеше кафето и приказваше, когато съзрѣ отъ далечъ къмъ с. Радне-Махлеси нѣколко души конници съ бѣлъ байракъ, да припускатъ къмъ станцията, веднага той се стрѣсна и като си испи чашата бърже, бърже, извади кесията си повечето отъ цѣли и четвъртъ бѣли меджидиета, плати за кафето паритѣ и повика за коньтъ си. Зададената конница стигна и додѣ да разумѣ прѣдводителътъ ѝ нѣкой си Костади гръкоманишъ